

Wies Enthoven: 'Bange Helden.' Een persoonlijk verhaal over ME/CVS.
Uitgeverij Arena Amsterdam 2005 ISBN 9069746794

Soort ziekte: ME/CVS

Over de schrijfster: Wies Enthoven (1959) studeerde Nederlands en Algemene Taalwetenschap aan de Universiteit van Amsterdam. Als freelance journaliste schreef ze onder meer voor NRC Handelsblad, Elsevier, Het Parool en Marie Claire. In 1993 werd bij haar de ziekte me/cvs geconstateerd.

Soort boek: 'autopathography' zo als Wies zelf omschrijft, een nieuwe genre in de literatuur, een getuigenis over hoe het is om CVS/ME te hebben. Met een voorwoord van Carla Rus, psychiater. Met overdenkingen over andere 'over ziek zijn' boeken.

Stijl: Goed leesbaar, chronologisch verhaal over haar ervaringen vanaf de geboorte van haar dochtertje Didi, met een hoofdstuk waarin ze in de huid van Didi kruipt (Een echte moeder), en een hoofdstuk waarin ze met een gedicht begint van Erich Fried (veranderen) en met gedachten en verwijzingen over andere 'over ziek zijn' boeken binnen het verhaal. De laatste hoofdstukken staan wat los van de rest.

Korte samenvatting: Wies Enthoven werkt als free lance journaliste, woont samen met Wim, filmmaker en heft net een dochtertje (Didi) gekregen, als ze een griep krijgt die maar niet overgaat. Maar geconsulteerde specialisten konden niets vinden waardoor verklaard werd dat Wies zich zo rot voelde. Ze werd afhankelijk van anderen, kon niet meer voor huis en kind zorgen, laat staan werken. Ze wordt gesteund door man Wim die verlof neemt om zijn vrouw te verzorgen. Ze blijft zoeken naar het juiste middel, de juiste hulpverlener, zocht ook onder alternatieve hulpverleners. Probeert alles gewoon uit. Uiteindelijk helpt een hulpverlener haar gedurende een vakantie in Portugal. Dus gaan ze daar een tijdje wonen. Ze vertelt over het getob, de kwalen reacties van de omgeving en haar zoek naar genezing. Langzamerhand (na jaren) hersteld ze voldoende om weer terug te keren naar Amsterdam, waar ze een nieuw evenwicht heeft gevonden, na 12 jaar.

Wat viel op: Ik vond het plezierig om ook te lezen wat zij had gehad aan andere boeken. Verder bezoekt ze, zoals zovele anderen toch vrij veel alternatieve hulpverleners heeft bezocht. De laatste hoofdstukken van haar verhaal vond ik iets te lang.

Citaten: pag.. 40 'Onze vriendschap veranderde. 'Even bellen' zoals we altijd deden was niet meer vanzelfsprekend, het werd vooral eenrichtingsverkeer. Ik belde om hun iets te vragen, ik kon nooit naar meer luisteren naar hun verhalen over hun werk, ik kon nergens meer met ze naartoe, ik kon niet meer discussiëren over wat dan ook en ik dronk geen wijn meer met ze...Kortom wat was ik nog voor een vriendin? Ik vroeg het ze. Ze wuifden het weg. Ik was Wies en dat was genoeg.'

Pag. 194: 'In HP/ De Tijd stond een artikel over hoe verschillende grote politieke figuren uit alle macht proberen hun kwalen te verbergen. Ziekte als zwaktebod. Vooral nooit over praten, want dat paste niet in het beeld van de machtige leider. Degenen die het wel deden- inderdaad geen wereldleiders waren mijn helden. Aan hun verhalen trok ik me op als de verwarring weer toesloeg en ik niet meer wist wie ik was, óf ik wel iemand was wanneer ik niet een in staat bleek te doen wat ik wilde. '

Recensies: 30/9/2005: Esquire Logboek van een lezer door Ivo Weyel: Schrijfster Wies Enthoven is een goede vriendin van me. Toen we elkaar leerden kennen, kregen we meteen ruzie over de vraag of vrouwen kunnen schrijven. Ik vind van niet. Net zo min als ze kunnen schilderen.....en ik lees: ' Wat als mijn hoofd op zo'n manier met mijn lichaam verbonden is, dat het niet als een geïsoleerd ding van bovenaf instructies uitdeelt, maar als een geheel door mijn lichaam verspreid is?'
Verder veel interviews met Wies bijvoorbeeld in het blad de Libelle.